

— Won so wot neje luboszje polneho pokhi-
 lenja nadzijesche, hacz runje žane nezadasche,
 ale wón sam ji tež niz najmenschu lubosz ne-
 wopokaja. Wschitke swoje nesbozje storczi wón
 na nju, jako by na wschjeni wini byla, a dyž
 njetk jejna macz so po nej horje berische, a ju
 pola neho sarpczowasche, dha pschewobroczi so
 wón zylje a selesche najhrosnische slowa psche-
 cziwo wobimaj. Na tajke waschuje neby jo
 ljepe, ale džen wote dnja horje, wón bu czim
 dale a bóle sažakijchi, wosta tak husto zyle
 dnj a nozy we lježu a nepschindze domoj.
 Nicžo we domi neby, schtož by jeho móhlo
 sweželicz aby spokojicz. To, psches cžož by
 snadž tón sw duch móhi wotehnaty bycz a
 schtož tej žoni jara žadaschtaj, to so nedopel-
 ni, menujzy, ta mioda mandželiska wosta beš
 džjeczi. Džeta sandžechu, ale tón sw duch nóch-
 zysche twóchnycz; wón džjelesche tych ludzi, kiž
 so tola lubowacz dyrbjachu, a tu tak sami byd-
 ljo so czim horzisho s luboszju woptchijecz mje-
 jachu a šebi s dobrenjom napscheczizwo pschincz,
 tych roždželi wón nepscheczelszy rósno. A
 bjesche tak wele wucza a pracza beš tymaj žo-
 nomaj, dyž muž domach neby, bjeli pak domach,
 da zylj dom wot jeho selenjow a šudženjow
 ržesche. Tuto hajnstwo bje wjerne snamjo tam-
 neho cžaba, džez tež luty nemjer a nejednota
 bje, šoš a sažakosž knežesche; wschitko dobre
 pak bje potkóžene, wscha lubosz podušchena a
 wscho pscheczelstwo sahnate.

—————